

BEVEZETÉS

A kiadó kérésére válogatást készítettem az elmúlt évek nemzetpolitikai írásaiból. A cikkek, elemzések, tanulmányok, előadások különböző hazai és magyarországi újságokban, folyóiratokban jelentek meg, amelyek ma már az érdeklődők számára nehezen hozzáférhetőek.

Nemcsak a volt szocialista országok, de Európa, Amerika, Ázsia, az egész világ társadalmi, kulturális, gazdasági forradalmon megy át. Egyetlen ország sem az, ami volt 20-25 évvel ezelőtt. Mi sem ugyanaz a nép vagyunk, akik voltunk a rendszerváltás elején.

A népek soha nem tapasztalt mozgása figyelhető meg. Újfajta egyesülési törekvések és megosztottságok jönnek létre. A múlt századdal ellentétben, amikor ideológiai jellegűek voltak a szakadékok, vagy vallási megosztottságból származtak, ma az etnikai hovatartozással kapcsolatosak.

Az az elképzelés, hogy a világ valamennyi nemzete összeolvad és megújul majd, hiú ábrándnak bizonyult. A nagy „olvasztótégelyek”, mint amilyen Amerika, a bevándorlás következtében hovatovább olyan mértékű demográfiai átalakuláson mennek keresztül, amely – az etnikai és faji illesztékek mentén – széteséssel fenyeget. Szétesett a népek börtöne, a Szovjetunió. Az egykori Jugoszlávia gyötrelmes háborúk során hullott szét, az erős szövetségi haderő sem tudta összetartani. Az önrendelkezési igény megrengette Nagy-Britanniát is: Skócia és Wales egykori királyságai újra autonóm parlamentet hoztak létre. Franciaországban a bretonok,

a baszkok és az elzásziak harcolnak a regionális hatalomért. Korzika függetlenséget és saját nyelvet kíván. Itáliában Észak és Dél áll egymással szemben. Velence önálló állam kíván lenni. Idő kérdése, hogy Dubrovnik is hasonló követeléssel álljon elő.

Amilyen erős a nemzeti önrendelkezésre irányuló törekvés, olyan nagy a nemzeti szuverenitás feladására irányuló gazdasági és politikai nyomás is. Az internacionalista elit a nap 24 órájában a „világkormány” és a „szuperállam” eszméjét sulykolja belénk. Az egymásnak ellentmondó eszmék, a fejekben levő zűrzavar következtében soha nem volt még ennyi gyökértelen, identitászavarral küszködő ember, soha nem érezték ilyen sokan idegennek magukat saját szülőföldjükön. Soha nem veszítették el ilyen tömegesen jövőbe vetett hitüket, élni akarásukat.

Nem véletlen, hogy az identitás, az önazonosság az elmúlt évtizedekben a lélektan egyik kulcsfogalmává vált. Az önazonosság ugyanis – így a nemzeti önazonosság is – szorosan összefügg az ember mindennapi értékválasztásával és életének távlati céljaival.

A nemzeti tudat az emberek állásfoglalásában, magatartásában nyilvánul meg: közös igényekben, törekvésekben, célkitűzésekben. Ezek a közös igények, törekvések, célkitűzések jelentik a mindenkori nemzetpolitika és nemzetstratégia alapjait. Ha ezek a közös igények és törekvések hiányoznak, ha a nemzeti érdekek nem fogalmazódnak meg világos és határozott célkitűzésekben, nemzetstratégiáról sem beszélhetünk. Nemzetpolitika és nemzetstratégia nélkül viszont va-

lamegy népesség csak az emberek halmazát jelenti, de nem tekinthető nemzeti közösségnek.

Vajon a magyarság hány százaléka rendelkezik megfelelő nemzettudattal ahhoz, hogy a nemzetéért tenni tudjon, és hajlandó is legyen tenni valamit? És a tenni akarókkal szemben hányan vállalják a belenyugvást, a szétdaraboltságot, a népességfogyást, nemzeti hovatartozásuk feladását, mások kiszolgáltatását, az ország eladósodásába való belefulladását?

Vajon most, amikor birodalmak tűnnek el, országok szűnnek meg, új államok jönnek létre, van-e, lesz-e elegendő erőnk, hogy dolgainkat rendbe hozzuk?

Akik a nagy történelmi felfordulásban lépni mertek, azok függetlenséget nyertek. Magyarország mellett Szlovákia és Románia is az Európai Unió tagja lett. Ehhez egyik nemzetnek sem kellett különösebb erőfeszítést tennie. Nem is oldotta meg az Unió a problémáikat helyettük. Anyagi, szellemi és létszámbeli gyarapodást mindegyik nép csak önmagától remélhet. Nem oldotta meg az Unió a „magyar kérdést” sem. Maradtak a görcsök, a cselekvésképtelenség, a hontalanság, a megálázó kisebbségi érzés. Az okokat a nemzettudat károsodásában kell keresnünk, ez az, ami fogva tart bennünket.

Az alábbi írások nemzettudatunk állapotát – lelkiületünket, gyötrelmeinket – veszik górcső alá egy gondolkodásbeli paradigmaváltás, egy új szinten létrejövő nemzeti konszenzus reményében.